

PAVEL BRYCZ

STŘÍ-
DÁVÁ
PÉČE PRO
KUKAČKU

MLADÁ
FRONTA

MLADÁ FRONTA

PAVEL BRYCZ

STŘÍDAVÁ PÉČE
PRO KUKAČKU

*Antoniovì, kočímù, který umí správně prásknout
do koní mé spanilé bryčky.*

Autor

PAVEL BRYCZ

STŘÍ-
DAVÁ
PÉČE PRO
KUKAČKU

MLADÁ
FRONTA

KDEPAK TY, PTÁČKU, HNÍZDO MÁŠ?

Jiří Štaidl

KDE DOMOV MŮJ?

Josef Kajetán Tyl

*Veškerá podobnost fiktivních postav s osobami
skutečnými, ať už živými či mrtvými, je smyšlená a byla by
dílem ryzí imaginace čtenářů, jež je stejně vzácná jako
imaginace autorská.*

Kapitola 1.

HOŘKÁ PILULKA

Písničkářka v pestrých květovaných šatech sedí na chodníku, na hlavě širokou čelenku. Zpod ní se jí derou nepoddajné havraní vlasy plné prstýnků. Hraje na obrovskou dvanáctistrunnou kytaru Ovation, tak velikou, až se za ní ztrácí. Mezi kolemjdoucími a svým křehkým tělem má hradbu, štít, svůj nástroj. A ještě něco stojí mezi ní a lidmi. Klobouk jak ze Cyrana z Bergeracu. Otočený střechou k chodníku vypadá jako nenasytná ústa ptáče – vypadlého z hnízda.

„Nakrm mě,“ volá zoufalý klobouk.

A opravdu, někteří spěchající vrhají do jeho útrob drobné a utíkají za svými povinnostmi, lehčí o pár penízku.

*Jak zdolat hoře hlubší než moře
A smutek utopit a sebe pochopit?*

*Jak utiřit žal, který mě jal
A nejde odestát a nedá v noci spát!*

*Co dělat s bolem, co nešel kolem
Ale na mě pad jak smutný listopad...?*

Muž v elegantním obleku od Bosse a s decentní kravatou s diamantovou sponou vyběhl z mohutné secesní budovy s posprejovanou fasádou a vrhl na pouliční muzikantku mohutný stín.

Druhý muž také v obleku, ale s rozhalenkou, z níž vyčuhovala gorilí hrud', právě začaloval tureckému taxikáři s modravým strniskem, zubícím se bělostným chrupem z okýnka taxíku u obrubníku, a do uší mu vnikl melancholický šanson. Gestem granda odmítl účet od PhDr. Ahmeda Bezmena, jak si přečetl na drožkářské koncesi, a zaposlouchal se. Opravdu působil jako pouliční hledač talentů, který právě našel hvězdu.

„Pane Kukačko, proboha, kde vězíte?!“ hubuje první muž.

Stín se odlepil od pouliční slavice a slunce se zase hřálo na její buclaté jemné tvářičce k nakousnutí s broskvovými chloupky.

„Odpusťte, pane doktore,“ omlouvá se zpozdllec. „Moc práce, moc malérů, moc úředničiny, moc málo času, prostě moc všeho.“

„Hm, tak ale honem, nebo to odročí!“ vybídne advokát přísně a zkrabatí se mu čelo.

*Kam pohrbit smutek, jen aby utek
Nohy na ramena vzal a mě už nelekal...*

„Počkejte, chci si to doposlechnout,“ pošetile se přilepí pan Kukačka podrážkami nablýskaných polobotek do mřížoví kanálu.

„Blázníte? Není čas!“ utrhne se advokát a popadne svého mandanta neurvale za rukáv.

„Dejte mi aspoň nějaké drobné,“ vytrhne se zlobivě Kukačka.

„Drobné nemám a přestaňte, prosím, dělat trable,“ důrazně domlouvá advokát pošetilému muži. „Navrhovatelka od začátku staví na tom, že jste troublemaker. Tak jí přestaňte hrát do noty. Okamžitě!“

„Hm, nemáte, nedáte, dobrá,“ muž vytáhne ze šrajtofle tisícovku a vloží ji do klobouku.

Zamrká na muzikantku.

„Vrátím se a pak si to doposlechnu, ano? Berte to jako předplatné.“

Pak už oba muži vběhnou do budovy soudu a po širokém mramorovém schodišti berou schody po dvou nahoru, jako by jim za patami hořelo.

„Zase nic,“ poznamená zadýchaně první sprinter.

„Co nic?“ ušklíbne se druhý s lepší fyzikou z fitka a ranního a večerního joggingu.

„Nedozvěděl jsem se, doktore, *kam pohřbít smutek, jen aby utek, nohy na ramena vzal a mě už nelekal,*“ posteskuje si první.

„Do háje, pane Kukačko!“ odsekne jeho advokát mrzutě. „O veškeré majetkové vyrovnání a finanční uspořádání i střídávou péči pro dceru se postaráme my. Naše advokátní kancelář Příbyl a spol. Jestli ale chcete řešit emoce, tak se obraťte na psychoanalytika. Můžu vám dát vizitku.“

Kukačka ztichne a nechá všechno plavat.

Vizitek na psychology, psychiatry, terapeuty, praktiky akupunktury klasické s jehličkami i alternativní bez jehliček, šamany, kouče, kněze katolické, evangelické, pravoslavné, imámy, druidy, lámy i tibetské bonzy má sám na rozdávání. Samá voda takové hledání útěchy. Lepší je sedět u řeky s lahví tuzemáku a houskou krmit chechtavé racky.

Netuší, že až vyjde z festovní soudní budovy, kterou po měsících nelítostné rozvodové bitvy překřtil na Pevnost Boyard, po malé písničkářce skryté za tělem kytary nezbude ani památky. Slehne se po ní chodník. Propadne se katakombami, které prý pod soudní budovou vyhloubili zednáři v předminulém století. Nikdy v životě už neuslyší konec písničky.

Holka si zatím za štědrý bakšiš z klobouku zakoupí nejlepší hašiš. Parádní matroš od černých frajerů ve fotbalových dresech, napnutých na vymakaných hrudnících k prasknutí, a s krásnými bílými dlaněmi. Se svou přítelkyní Erikou si pořádně zahulí, svléknou se do naha a vzájemně si budou ukazovat tetování a piercingy. Piercing na bradavce a klitorisu je pro obě rajcovní. Možná si vzájemně oholí hlavy. Vyzkouší si bondage. Zazpívají

si přitom Cohenovo Halelujá. Příště písničkářka bude vypadat jako Sinead O'Connor v dobách své největší slávy. Tehdy, když uronila slzu a ta tekla pomalu, pomalíčku po její líbezné tváři k nakousnutí. Kdo ví!

Zpocený advokát teď jako buldozer rozrazí dveře do sálu a zazubí se omluvně na všechny přítomné. Úsměv ho stál sto tisíc. Taková omluva se už vyplatí. Dobře investované prachy. Soudkyně v taláru povstává jako socha Spravedlnosti s žezlem a vahami. Stejně tak atraktivní paní Stáleještěkukačková s novým účesem, šikmo strženým mikádem, a její slizký advokát s účesem mohawk vyrostou do sošných pozic. Kukačka by nejraději vzal roha. Taky by se mohl zapřít za futra. Jeho advokát Příbyl, dosud stále ještě paní Kukačková, její slizce prkenný advokát Issa s okázalým účesem mohawk a havraním bíbrem, soudkyně Navrátilová a zapisovatelka Bezejmenná by tahali jako dědek s babkou, tátou, mámou, dětmi, pejskem a kočkou obrovskou řepu. Zapřel by se nohama i rukama. Vší tíhou zarostl do podlahy. Nafoukl se. Bobtnal. Naježil jako ježek. A oni by se popíchali o jeho bodliny.

Ale neudělá nic z toho, co upřímně cítí. Nechce být zoufalec.

Přichází a podvoluje se situaci jako spořádaný občan. Ludvík Kukačka. Čtyřicet sedm let. Učesaný na pěšinku, velký orlí nos, řádná životní pojistka a vysokoškolský diplom. Majitel agentury zaměřené na public relations s orientací především na městské příspěvkové organizace. Odvádí zdravotní i sociální a platí daně. Nemá tedy daňový domicil na Kajmanských ostrovech. Nesnáší nedochvilnost, sám ale včas nechodí zaručeně nikdy. Má strach z hadů, protože našel kdysi dobrého přítele, chovatele hadů, mrtvého a jeho miláčci si z chladnouceho, ale stále ještě teplého těla udělali hnízdo. Na náramku pod manžetou košile má pro jistotu vyraženou krevní skupinu. Nulku RH pozitivní. To kdyby spadl pod auto, anebo se řízl břitvou při holení. Pod tím náramkem mu buší tep jako o závod. Ale snaží se nedat na sobě znát rozrušení. Rozvádí se poprvé v životě a rozhodně naposledy.

Aspoň tak zní jeho vnitřní přesvědčení. Ale projednávání rozvodu už zažil tolikrát, že by se mohl cítit jako veterán 3. světové války.

Než spolu s manželkou angažovali advokáty, pokusili se jednou setkat mezi čtyřma očima v útulné vinárně U Čachtické paní a domluvit se. Dokonce si k tomu objednali láhev merlotu jako za starých dávných časů, kdy byli ještě muž a žena, za lubem měli Peace and Love, životní styl Sex, Drugs and Rock'n Roll a k tomu naprosto všechny myslitelné podmínky, co k tomu patří. Ty láhve nakonec urazili tři. Od té doby se vzájemně nesmí k sobě přiblížit na méně než dvacet metrů. Ještě že velká jednací síň Pevnosti Boyard jistou dištanc připouští a zúčastnění právníci dokážou díky štědrému palmáře přimhouřit oči.

„Ahoj, táto!“ zamává Jana z lavic pro veřejnost.

„Ahoj, holčičko, co tu děláš?“ ztuhne a šlehne pohledem po své nastávající exmanželce.

Její bojovný pohled ostře naznačí: „Já s tím nic nemám. Sama chtěla. Ale co?!“

„Sama jsem si to u mámy vydupala! Přece jde o mě, nebo ne, tati?!“ pohodí vzpurně hlavinkou šestnáctiletá slečna. „Mám vobčanku. Jsem právně zodpovědná. A nechat vás bez dozoru se nevyplácí!“

Je drzá, ale má pravdu. Poslední rozvodové stání Kukačková versus Kukačka má konečně plné obsazení a soud bude jednat ve věci střídavé péče pro šestnáctiletou dceru manželů.

„Nemáte jointa?“ pošeptá Kukačka svému advokátovi.

„Ale jo, potom,“ odpoví šeptem doktor Příbyl. „Tady se nesmí. Zatím si vezměte tohle, doporučuju...“

A podstrčí tajně svému mandantovi pilulku.

Polkne ji, je hořká. Strašlivě hořká jako cyankáli. Netuší, že to nebude poslední hořká pilulka, kterou bude muset ten den spolknout.

Kapitola 2.

ŠOK

Ačkoliv celá situace poslední velkolepé rozvodové bitvy, po které nezůstane kámen na kameni a manželé Kukačkovi, jak doufal pan Ludvík, si spravedlivě rozpůlí dceru do střídavé péče, mu byla krajně nepříjemná, neubránil se jisté fascinaci svou nastávající exmanželkou.

Vypadala jako černá dáma na šachovnici, která může táhnout všemi směry kamkoliv.

Brunetka se šikmo střiženým mikádem planula vůči odpůrci takovou záští, že dokonce tupila svého slizkého advokáta tím, že neustále skákala i jemu do připravené řeči a přidělavala mu zpoceně koláče v podpaží a vrásky na čele, s jak maniakální posedlostí urážela všechny a plivala své jedovaté sliny kobry.

Ano, nezdolný temperament, na který se chytil jak čmelák na pyl v začátcích jejich vztahu, ji neopustil. Svým způsobem dokazovala, že čas na amazonku po čtyřicítce neplatí. A nepotřebuje k tomu ani botulinové injekce, kolagen, bezlepkovou dietu, plastiku prsou, za milence zajíčka a sexuální zájezdy k moři za plážovými inženýry. Stačil k tomu svatý boj. Fanatismus nenávisť vůči vlastnímu muži a vlastně všem mužům, protože upřímně „mezi námi děvčaty“ všichni jsou nachlup stejní. A publikum, sestávající ze dvou mužských troubů, mastících si kapsy, jedné přeplacené představitelky justice, pobavené zapisovatelky s krátce zastřiženými nehty, a hlavně dcery, které mohla udělit výchovnou lekci, jí umožnilo dát průchod svým vášním.

I když právě to shledával pan Ludvík Kukačka za nebetyčnou podpásovku a sadismus. Proč proboha do takové hnusoty zatahuje jejich holčičku? Smí se to vůbec?

„Můj mandant,“ prohlásil s pečlivou dikcí doktor Příbyl, „se v žádném případě nevzdá oprávněných nároků otce a požaduje svěření dcery Jany do své péče. Vzhledem k tomu, že Jana už není malá holčička a má plné právo se vyjádřit, uznal její argumenty a souhlasí, aby se s navrhovatelkou domluvili spravedlivě na střídavé péči.“

„Jo, jo, jo,“ zaskandovala Jana z prázdných lavic publika a culila se jako sluníčko.

Ta její spontánní reakce však vyvolala bouřlivou protireakci.

„Prosím o klid v soudní síni,“ prohlásila soudkyně. „Nebo nechám celé projednávání návrhu střídavé péče o Janu Kukačkovou odročit.“

„Trhni si nohou, krávo!“ zasyčela Janička.

Tak nahlas, aby soudkyně slyšela každé slovo.

„Je po mně, hi, hi, hi,“ zašeptal odpůrce svému advokátovi, který do sebe také hodil jednu hořkou pilulku. „Celá já!“

„Prosím, paní soudkyně, abych mohla promluvit,“ povstala paní Kukačková nesmiřitelně, „v zásadní věci!“

Soudkyně blahosklonně pokynula.

„Nevím, proč by odpůrce měl uplatňovat jakýkoliv, opakuji, jakýkoliv nárok na dceru, to je absurdní, vždyť ani není její biologický otec!“ plivla do soudní síně svůj jed.

„Cože?!“ vykřikly dva šokované hlasy.

Tatínek a jeho dceruška.

„Ano,“ otočila se navrhovatelka k bledému a roztřesenému nastávajícímu exmanželovi. „Nejsi její táta! Teď to víš!!!“

Celou soudní síní se rozhostilo hrobové ticho, tíživé mlčení a hustá atmosféra by se daly krájet na krychlové metry.

První se z transu probрал poněkud vykořeněný advokát s mohawkem na hlavě a bíbrem fotbalistů Saúdské Arábie.

„Samozřejmě prokážeme tento fakt testy paternity!“ povstal ze svého místa a pokynul hlavou směrem k vykolejenému panu Kukačkovi. Hlas mu ovšem nezněl tak zvučně jako na začátku, sdělením své mandantky byl sám zaskočený.

„Tohle bude na jointa,“ pomyslel si advokát Příbyl, „nebo radši dva.“

Zamrkal těžkými unavenými víčky a také se zvedl ze svého místa.

„V takovém případě jménem mého mandanta požaduji určení maternity!“ prohlásil pevným hlasem. „Fifty fifty.“

Soudkyně Eva Navrátilová ucítila pod talárem hned horko, hned chlad, šimrání a mrazení. O dvě čísla se jí smrskl hrudník. Dlouhými řasami, které snad byly pravé, snad jen jako zaručené pravé působily, zamrkala a chtělo se jí kýchnout. Tak kýchla.

„Hepčí!“

„Zdravíčko...,“ špitla servilní písarka.

„Dobrá, odročuji dnešní jednání ve věci střídavé péče o nezletilou Janu Kukačkovou,“ zamumlala žena v taláru. „Vyžádáme si výsledky určení otcovství a mateřství ve věci zmiňované. Prosím, zaprotokolujte.“

Cosi padlo na podlahu a ozval se bolestný výkřik.

Paní Kukačková a pan Kukačka opustili svá místa za protilehlými stolky a rozeběhli se tryskem k Janě, která sebou švihla na tvrdou podlahu a zůstala bez sebe ležet s vějířem vlasů kolem hlavy.

Proužek krve z hlavinky vytékal na studené mramorové dlaždice.

Včera byla mámina i tátova, dnes má být jen jednoho, ale oba se k ní řítí, plní rodičovské lásky a obav. Oba ji chtějí zachránit navzdory dvěma advokátům a soudkyni, která ječí jako siréna. Zvednout. Ošetřit. Pohladit. Pofoukat bolístky. Ujistit, že svět je pohádka bez konce, ne horor, který spěje ke smrti. Jejich malá holčička tu opravdu nikdy, nikdy neměla být. Teď už to uznává i paní Kukačková, která se probrala ze své role Bohyně pomsty

za šestnáctileté manželství. V Pevnosti Boyard, kde jde jen o prachy a strachy a za chvíli spadne klec a přiběhnou tygři, to tak chodívá vždycky. Už teď by mohly pruhované šelmy chlemtat čerstvou krev holčičky, která jí kane z rozbité hlavy a slepuje jí husté, kudrnaté zrzavé vlasy a třísni ruce rodičů při neobratné první pomoci.

Kurva, tohle nemohla myslet vážně, myslí si o nastávající ex pan Ludvík. Ale červ hlodá, šmejdí, ryje a vrtá, po kom to dítě má vlasy jak červánky a irská kněžna k tomu, když paní Kukačková je černá i tam, kam se má právo dívat jen její muž! A pan Kukačka je v sedmačtyřiceti šedivější brunet a v celé rodině, kam jeho paměť sahá, neměl nikdo vlasy jak po natáčkách a s barvou, kterou by vychrstl na hlavu Botticelli ze své palety celý kbelík. Proč taky nikdy neviděl, že po něm dceruška nezdědila ani orlí nos, ani mírně odstávající uši? Stačilo mu, že se v ní viděl, byla jeho štěstím, panenkou, nosil ji na rukou a nehledal na ní stopy své ošklivosti.

„Nepřibližujte se, stop, máte zákaz přiblížit se na méně než dvacet metrů! Tak prosím, chovejte se jako dospělí, ne jako malé děti!“

Justiční stráž vyvádí potupně paní Kukačkovou, podpírá slečnu s turbanem na hlavě, mokvajícím obvazem, který zastavil krvácení, a vleče vzpouzejícího se pana Kukačku. Před budovou se jich ujmou advokáti, zavolají jim taxíky, usednou s nimi do vozů a uhání s potížiisty pryč. Přitom v každém taxíku advokát rozvlekle, ovšem nesmírně korektně a diplomaticky, rozvádí problémy, které přinesla do causy Kukačkových nová skutečnost.

Raněná Janička ovšem nechce slyšet žádné právnické řečičky a kličky. Otočí se přísně k matce.

„Okamžitě mi, mami, pověz, kdo je můj táta! Slyšíš? Chci to vědět! To přece není možný, tohleto? Ty jsi lhala, vid'?! Řeklas to jen tak. Kecalas jak cikán. Chtěla jsi ho ponížit! Zranit. Ztrapnit. Mýho tátu! Já tě nenávidím!“ ječí hystericky.

Matka se neovládne a padne facka. Dívce zruřoví tvářička a rozeštká se.

Taxikář mrkne vyděšeně do zpětného zrcátka.

„Paní, to byste neměla, děti se nemají bít!“

„To je v pořádku, pane řidiči, jsem právník, nevšímejte si toho, mám to pod kontrolou,“ uklidňuje situaci advokát a podává řidiči svoji vizitku jako důkaz.

Šofér zmlkne a hledí si svého, jen pro jistotu zapne tajně dětskou pojistku, aby nešťastná dívka na zadním sedadle, která rozhodně momentálně nevypadá jako reklama na šťastné dětství, neotevřela za jízdy dveře a neudělala nějakou hloupost.

Člověk nikdy neví, co se nešťastným lidem honí v kebuli, a z toho by je ani právník s nóbl vizitkou a šaškovským účesem nevysekal.

„Tyhle rozvody jsou pěkná zabíračka,“ bude dnes večer vyprávět v hospodě po šichtě své stolní společnosti. „Vylejou se kýbly hnoje. Však ta moje ex taky tvrdila soudkyni, že jsem se nikdy nepostaral o děti, nedal jim ani najíst a ještě jsem jim kradl bonbóny, želatinové medvídky, když mě honila mlsná. Ale ty mí kluci jsou ode mě jak přes kopírák. Tohleto, co tady ta panička vyblila na toho svýho chudáka, se mě teda stoprocentně netýká. S tím by u mě, ani u žádnýho soudu, natož u toho božího, nepochodila. Tůdle nůdle! Jistotu nemá žádný, uznávám, ale já ji mám. Já, jo. To je sichr. Mí kucí, to jsem stopro já.“

Vytáhne fotku a všichni chlapi souhlasně pokývají hlavou.

„Smůla, že nejsou po exmanželce,“ neodpustí si rýpnutí vtipálek Štefan. „Byli by aspoň sexy. I když rozumu by moc nepobrali, to je fakt.“

Chlapi se uchechtnou, rýpala Štefana každý zbožňuje a toleruje mu i šlehy přes čáru. Dokonce i taxikář nehne ani brvou. Nepotřebuje testy paternity. Stačí fotky a kukadla, ani brejle nejsou potřeba.

„Hospodo, jednu rundu na mě pro všechny,“ zavolá taxikář. „Napijeme se na chudáka, kterému ta jeho voznámila, že

dítě není jeho, ať se mu to v dobrý vobráťí a ta jeho semetrika
vostrouhá! To bych mu fakt ze srdce přál.“

Zacinkají sklenice a chlapi hrdlem prolíjí rumajzly. Tekutina
barvy vlasů nešťastný holky ze zadního sedadla taxíku s tur-
banem na hlavě jim proteče jícnem a rozpálí jim tváře i nosy
do ruda.

Kapitola 3.

černé úterý

Ludvík Kukačka pochoduje domem, ve kterém zůstal trčet sám, zaskočený jako zloděj, který spustil alarm, jeho vystrašený parťák utekl, zdekoval se přes plot zahrady, nechal ho v rejži a houkačky beng se kvapem blíží. Přesto zůstává, jako by už teď měl řetězy a kouli na noze. Nemůže se hnout. Chodí baráčkem, u něhož není a nebude splacená hypotéka, tahle hypotéka má tuhý kořínek, dávno bude mrtvý, nebo alespoň vyhořelý, s tupým pohledem a skvrnami od moči na spodním prádle, odporný všem, i výrobcům viagry, a hypotéka bude žít dál svůj divný milostný život. Milostný život s tím, koho zabíjí. Pěkně nekrofilní parazitický vztah. A co za to ta kráva hypotéka nabízí? Nic moc. Dispozici tři plus jedna: manželskou ložnici, obývací, dětský pokoj a v podkroví místnost, kterou s manželkou překřtili na trucovnu. Ta má velikou knihovnu, psací stůl s počítačem a gauč, na němž se dá snít. Občas tu mohli přespát hosti. Když se shodli, mohli na gauči spát i dva. V téhle místnosti bylo teď Robinsonovi bez Pátka a s pochybnostmi o svém mužství a otcovství nejlíp, dalo se zde schovat před ostatními místnostmi. Zatímco v těch opuštěných komnatách musel rýt nehty do zdí, tady mohl ležet a nechat své ruce podél těla. Nehty si odpočaly. Pohledem těkal po bílém stropě. Měl rád tu hru už od dětství. Zhluboka dýchat, soustředit se a očima stáhnout strop blíž a blíž. Strop se pomalu blížil. Trucovna se stávala menší a menší. A pak vymrštil nohy, bosé tlapky kráčely a chodidla se vizuálně dotýkala stropu.

Připadalo mu vždycky zábavné kráčet tou bílou plochou, než se unavil, seskočil ze stropu a usnul. I teď přišel na jiné myšlenky. A spánek ho vlídně ukoľébal. Rybičky z akvária zezdola z dětského pokoje dcery, které zapomněl nakrmit sušenými vodními dafniemi, vyskočily z vody a dohopkaly po schodech, vytvářejíce loužičky, k němu nahoru, kde mu z hladu něžně dumľaly prstíky u rukou i nohou a přivedly ho k slastnému prožívání celého těla i papil.

Nevěděl, jak dlouho spal, oddělený od všeho. Barevné sny mu nahradily šed' života.

Když konečně otevřel oči a mrknul na strop, cítil se v trucovně jako návštěvník. Právě přiletěl z cizích světů, Marťan na dovolené, ne nájezdník. Vstal, sesbíral rybičky, a stíraje šlapkami loužičky na parketách, dokráčel dolů, vstoupil do pokojíku své nastávající nedcery a vrátil mršky do akvária, do jejich živlu jako zachráněné zlaté rybičky. Splní mu za to spoustu přání, cítil v morku kostí. Ale měl jen jediné, mužské a ryzí: Ať genetické testy dopadnou tak, jak neočekává ta dračice, jeho budoucí exmanželka. Ať se mylí! Ať to, co mělo být jisté, se stane ještě jistějším!

Sypal rybičkám krmení a sledoval, jak se honí akváriem, proplovají vzduchovými bublinkami, a usmíval se jako idiot. Šťastné představy mu způsobily hluchotu, takže vyzvánění u branky zahrady, šílené a neurvalé, zaznamenal až za drahnou chvíli.

„Koho to sem čerti...!“ zaláteřil.

[illegible]

„No, tak už! Copak hoří?“ obul se do pantoflí a vyběhl ze dveří domku.

Rukou si stínil oči, aby proti sluníčku uviděl neurvalce, který mu kazí klid.

„Miláčku, no tak, kde trčíš, zvoním tu už nejmíň půlhodinu!“
hřímala za brankou veliká statná žena s hřívou havraních vlasů.

Všude kolem ní postávaly tašky, cestovní brašny i igelitky, napěchované až k prasknutí.

„Mami, proboha, co tu děláš?!“ vyhrkl.

„No, co, nenechám tě v tom samotnýho, dušinko,“ odfrkla, „přijela jsem napravit, co jste ty a ta tvoje mesalína zpackali. Nečum na mě a otevři!“

„Jo, jo, jasně, momentíček, ale, prosím, tisíckrát jsem ti říkal, neříkej mi dušinko,“ otočil se na podpatku, z předsíně vyzvedl klíče a běžel ke své kredenciózní matince.

Sotva překročila obrovská dáma práh a on se prohýbal pod tíhou jejích tašek, krok za ní jako hotelový portýr, ukázala dramatickým gestem na interiér jeho opuštěného ostrova Robinsona bez Pátka, kde zbyly jen ochočené pirani v akváriu, a rázně prohlásila: „Tady je svinčík. Bordel jako v tanku. Ty to vedeš! Víím, proč jsem musela jet, a ani tvůj táta mě nedokázal zadržet!“

„Mami, táta je mrtvý,“ odvážil se oponovat syn čistě z logiky věci.

„No, vidíš, ale ani tak to nedokázal! Musela jsem zachránit svého synáčka,“ usedla na křeslo a dvojitá brada se jí rozkývala v rytmičném štkání. „Dušinko, pojd' na mou hrud'.“

„Mami, kdybys aspoň napsala, poslala esemesku, uklidil bych a připravil se na tvoji návštěvu,“ vyčítal pan Ludvík.

„Mobil jsem hodila ze skály a na psaní už nemám oči,“ prskla matinka jako naježená kočka, „budeš muset víc poslouchat srdce. Vlastní srdce ti všechno poví.“

„Aha, no, dobře,“ mávl rukou pan Kukačka. „No, hlavně, žes to našla a jsi tady.“

„Pojd' sem ke mně a pověz mi, jak to dopadlo, drahoušku? Co snacha? Já ti říkala, že sis ji neměl brát, Východňárku jednu!“

„Mami, jak to můžeš říct? Předně jsi proti ní, když jsem si ji přivedl, vůbec nic neměla, jestli sis myslela opak, tak ses nevyjádřila,“ bránil se Ludvík dotčeně. „A pak tys taky Východňárka! Takže co řešíš?“

„Jenže, můj milý,“ zvedla svůj buclatý prst matka. „Já jsem Východňárka z hor, ale ona z doliny. A to je nebetyčný rozdíl.“

„Proboha, jaký?“ spráskl neposlušný syn ruce ironicky a zacukaly mu koutky.

„Tak. Oni v dolině jsou jako vojáci na poli. Co udělají vojáci, na které všichni vidí, aby je netrefili? Plazí se, zakopávají, jako krtkové polními lopatkami ryjí. Takže Dolané, kteří si vidí do talíře, pořád před sousedy něco skrývají. Mají takovou hnusnou podvodnou povahu. Jsou to pokrytci. A je fuk, jestli žijí na Východě, Severu, Jihu nebo na Západě.“

Syn fascinovaně usedl na koberec k sloupovitým sloním nohám matky a nábožně poslouchal její tirádu. Ten její fantasmagorický talent k vyprávění byl úchvatný. Jak ona každou volovinu dokázala podat. Herečkou se měla stát, dramatickou umělkyní, a ne být ženou v domácnosti po celý život. Takhle to viděl, a uznával nezvratný fakt, že jistý talent pro jazyk a sugestivní přesvědčovací styl, který v sobě jako píárista a propagandista nosil, rozhodně musel po někom podědit.

„Kdežto v horách, tam u nás, jsme jako alpští myslivci. To, co vidíme, nejsou pěšácci, snažíci se zakopat, zahrabat, skrýt, ale naopak před očima máme obrovskou rozlehlou zemi z ptačí perspektivy, zelené lesy, modrá oka jezer, vodopády, i ti Dolané vypadají z našeho pohledu jako titěrní mravenci. A když zvedneme zraky, a to častěji, než by si přízemní duše mohly vůbec pomyslit, hledíme rovnou do nebe, které je jednou plné slunce, obrovského kotouče plného jasu, podruhé temnoty, která hladí, i přátelské tváře měsíce a souhvězdí jak z rozsypaných písmenek, v nichž se dá číst, a cítíme vítr a vídáme mraky a přijímáme na tvář žár, déšť i sníh. Všechno to přijetí tedy není břichem jako u plazících Dolanů, u nás Horáků se děje přes hlavu, mozek, myšlenky. K nám vchází velkorysost a moudrost hlavním vchodem! Mozkem...“

Ludvík Kukačka zatleskal.

„Bravo, mamí, bravo! Ty bys měla být můj advokát, ty umíš věci báječně vysvětlit!“

„No, však si na tu tvou kauzu posvítíme, dušinko,“ pohladila svého chlapce po vlasech. „Teď mi ale řekni všechno po pořádku. Vyprávěj mi, co se stalo a co že tě ta snacha z toho divného kmene Dolanů tak trápí!“

A pan Kukačka, sedmačtyřicetiletý muž, se proměnil pod dlaní své rozložitě matky s vlasy obarvenými stejnou barvou, jakou používá Liz Taylor, ve vodopád a ta Niagara se nedala zastavit, když si položil hlavu do matčina klína, a mluvil a mluvil.

Zatím ve stejném čase, ale jiném prostoru, dolanská kněžna z Východu škytala. Škytala tak, jak škytají lidé, když se o nich mluví, a nebyla k zastavení. Racionálně uvažující lidé považují takové škytání za hloupost a pověru a mají koneckonců pravdu. Vždyť například celebrity škytají stejně hodně nebo naopak málo jak obyčejní lidé, přitom je statisticky dokázáno, že o Karlu Gottovi poslední tři generace mluvily opravdu často, každou vteřinu se na padesáté rovnoběžce po padesát dva let rozezní o Mistrovi alespoň jeden vášnivý hovor, přitom ani jeho důvěrné přítelkyně nezaznamenaly budoucím generacím ve svých deníčcích, že by se u Gottů ve zvýšené míře škytalo.

Paní Kukačková však upíjela víno a zadržovala s urputnou marností dech, aby ji protivné škytání pustilo.

Seděla v útulném křesle u konferenčního stolku, proti ní ustaraná kamarádka Jedno ucho a uzunkávaly spolu už druhou lahev modrého portugalu.

„Není možná!“ rozlítla se kamarádka. „Bětko, tos mu fakticky řekla? Nejseš blbá? A je to vůbec pravda?! A jestli ano, nemůže se on natruc jako nebiologický otec vyvléknout z alimentů?!“

„Škyt, škyt, škyt, škyt,“ lapala po dechu a hned zase dech zadržovala nešťastná Alžběta Kukačková. „Do háje, kdy už to skončí! Škyt.“

Do tváří se jí hrnul ruměnec. Rozhodně ovšem ne ze studu, ale z červeného vína.

„Já bych to tomu svému zatloukla, i kdybych měla třeba černouška,“ koulela divoce očima kamarádka. „Zatloukat, zatloukat, zatloukat! Neradil to ženám nějakéj slavněj psycholog?!“

„Jo, škyt, doktor Plzák, škyt,“ pokývla hlavou paní Kukačková. „Ale myslím, že to máš genderově pomýlený. Škyt. Neradil to ženám.“

„Hm, vždyť je to jedno, pořád je to dobrá myšlenka,“ mávla rukou kamarádka a usrkla ze své poloplné sklenice.

„Škyt, ty ses nerozváděla, Ájo, škyt, hm, vlastně ses ani nevдалa, což ti schvaluju, škyt,“ snažila se už notně ovíněná paní Kukačková předat zkušenost, která ovšem neodžitá na vlastní kůži zřídkakdy padne do správného květináče, „ty ještě nevíš, škyt, co je to za hrůzu, škyt, manželství trvající šestnáct let, zaměstnání, hypotéka na barák a adolescentní jedináček k tomu, škyt, tys ještě životem nepolíbená, tys ještě životní panna, a vůbec, já mu o jeho alimenty nestojím, škyt, ať si je strčí do zadku, myslím, že po tom, co se mu stalo, se mu tam vejde klidně sto tisíc v tvrdý měně, škyt!“

„Počkej, nebud' sprostá, zlatíčko, takhle se mi vůbec nelíbíš,“ zděsila se kamarádka Jedno ucho. „Takhle tě vůbec nemiluju. Jsi plná hněvu a to ti škodí. Nechceš se uvolnit?! Co kdybychom spolu teď tady rozdýchaly čakry, co říkáš?!“

„Ne, škyt, ne, škyt, ne a ne, škyt, škyt!“ vstala paní Kukačková z křesla tak prudce, až vrazila do stolku a láhev s vínem se poroučela na koberec. „Jsem ti vděčná, Alenko, žes nás tu s Janou nechala, ale teď žádná jóga, žádný čakry, žádná řeč těla. Teď budeš poslouchat, co ti povím! Prosím...“

Dvě lesklé slzy se kutálely ze zelených úpěnlivých očí ženy a rozmazala se jí maskara.

„Vidíš, na konci jsi úplně přestala škytat,“ povzbudila ji zaskočená kamarádka. „Dobrá, naštví se a posad' se. Vidím, že to

ze sebe musíš dostat. V pořádku, žádná relaxace, pokračuj. Uvolni svou nahromaděnou frustraci! Jo, à propos, a co znamenala ta tvoje poznámka o zadku tvýho manžela?! Je tady snad ještě něco, cos mi neřekla, svý koučce a nejlepší kámošce? To bych tedy opravdu byla moc smutná.“

S ohromnou úlevou si paní Běta dosedla zpátky do křesla. A škytavka už nedostala další životní prostor. Rekord z Guinnessovy knihy rekordů ten večer, noc a následující kalné ráno s bohlavem a šumivým aspirinem ve sklenici, na níž zůstal otisk rtěnky, nebyl překonán. Z jejích úst už proučila jen slova, taková, která dosud nevdaná a životem nepolíbená kamarádka neslyšela. Ale byla tak ohromně zajímavá, že přes rudě potřísněný běhoun z Taškentu přetancila bosýma nohama s kašmírovými nehtíky do baru pro další lahev, kterou vývrtkou virtuózně odpanila.

„Jsem Jedno ucho,“ pochlubila se kamarádka tím, co už její podnájemnice dávno věděla. „Jen lehce připomínám, šlo o zadek tvýho manžela...“

Ve stejném čase na jiném místě, když popřál dobrou noc své obří matince, která vylezla s pletovou maskou na obličej i s turbanem na hlavě po hodině slastného vzdychání z koupelny, se spustila panu Kukačkovi taková škytavka, až se zalykal. Na nikoho, kdo by o něm vedl závažný hovor, však nepomyslel a nikoho neučinil viníkem nepříjemné fyziologické reakce. V zásadě býval Ludvík laskavým člověkem a takovým i zůstane, i kdyby jeho nastávající ex ho pomlouvala do alelujá a šířila o něm poplašné a negativní signály po celém státě jak mamutí televizní vysílače.

„Víš, Alenko,“ napila se po kolikáté na náladu i na kuráž paní Alžběta. „Důležitý v manželství je sex. Když máš výborný sex, přijde láska, když máš skvělou lásku, ne vždycky ti připraví úžasný sex.“

„Aha, to jsem nevěděla,“ špitla praktikující budhistka a smočila rtíky ve víně, snad aby skryla rozpaky.

„No, když seš nepolíbená a znáš jenom starýho Plzáka, tak se nediv, hi, hi, hi,“ zachechtala se paní Kukačková.

Její špička byla zjevná. Ale aspoň se ta její opička, co jí seděla na ramenou a shlížela do dekoltu, už šibalsky smála a nebyla plná nenávisti jak zkraje večera.

„Aha, takže tys po zamilování a velké lásce zjistila, že sex není úplně de luxe,“ dovtípila se kamarádka.

„Samá voda,“ zavrtěla hlavou paní Kukačková. „Já si nejdřív Kukačku vyzkoušela. Sex žhavý jako mladé víno. Varovali mě, abych nebalila Čecha, to už prý radši Němce, ti mají aspoň zvládnutou techniku, Češi že jsou nemehla. Ale chyba lávky! Dělali jsme to na hřbitově na chmelové brigádě pořád a pořád, on tam byl jako voják, absolvent vejšky, já gymnazistka. Taky do stohu jsme chodili. Od ostré slámy jsem byla děravá a drsná jak drátěnka. Víš, taková ta na umývání nádobí ve dřezu. Taky mě jednou protáhli jeho kamarádi na vojenskou ubikaci a tam jsme to dělali a dívala se při tom na nás celá světnice, ještě si na nás posvítili vojenskými baterkami a já křičela jako bosorka a on mi dával do pusy roubík z cípu prostěradla. Důstojníci, kteří měli zakročit, se prý neodvážili, zůstali za dveřmi a jen poslouchali s ušima na dveřích.“

„To je boží!“ nadšeně vydechla kamarádka. „To bych se taky zamilovala.“

„Vidíš, nikoho lepšího bych nemohla sehnat,“ přiznávala hříšná zpovědnice. „Tam u nás z kluků nikoho. Tam by se experimentů lekli – a velkorysost? Ta už se u nás v Dolině vůbec nenosila.“

„Já to nechápu,“ zavrtěla hlavou kamarádka. „Tak v čem byl problém? A proč jsi měla důvod, jestli se to vůbec stalo, mu před sedmnácti lety zahrnout?!“

„Důvod žádný nebyl, uznávám,“ zamračila se paní Kukačková, „nemusí být, prostě se to stalo. Nejsme u soudu, abych se ti zpovídala.“

„Sorry, nechtěla jsem,“ stáhla se kamarádka Jedno ucho.

„Nastoupila jsem na vejšku, do hlavního města,“ pokračovala vypravěčka, „jako Východňárka jsem se dostala poprvé daleko z domova. Ale měla jsem problémy s ubytováním na koleji. Vypadalo to, že skončím pod mostem. Ludvík byl pořád ještě na vojně. Upřímně, prodloužil si to, šel do mise, i když byl špagát, chtěl prostě vydělat nějaký prachy. Plánovali jsme, že se vezmeme. Zkrátka divná doba. Místo toho, abychom do toho bušili někde v bytečku nebo na koleji, žili jsme jak Tristan a Isolda, jestli to neznáš, tak ti půjčím knížku, ale jestli nečeš, tak jsi houby budhistka a v tom ti nepomůžu. Každopádně mě zachránila jedna holka. Víš, studovala medinu jako já, byla ve čtvrtáku a měla dítě za svobodna. Roztomilou holčičku. Ta ti byla tak sladká. Kvůli dítěti měla manželskou kolej a dokázala si správu kolejí omotat kolem prstu, byla strašně půvabná, nejhezčí kost, jakou jsem kdy viděla včetně magazinů, typ Raquel Welch, tak moc okouzující, že proti předpisům ji nechali bydlet samotnou. Snad někomu dala, třeba jen slíbila, nevím. Každopádně ke mně byla milá. A za to, že jsem jí hlídala holčičku, nechala mě u sebe bydlet.“

„Teda ty mě napínáš, hotovej román!“ vydechla posluchačka.

„Vidíš, já ti říkám, že musíš číst a začít Tristanem a Isoldou,“ doporučila vypravěčka. „Ale abych to neprodlužovala, ááááá, dobrý vínko, ta holka, u který jsem bydlela, měla dva kluky. A sestavila si harmonogram, kdy je přijímala. Ob týden se u ní střídali. Jeden byl takový hezký vlasatý hipík s tmavými kudrlinkami, na pohled umělec, budižkníchemu a možná budoucí socka a požírač dávek. Ale mohl z fleku dělat manekýna. Druhý měl krátké černé vlasy, elegantní brýle, architekt, který se nakonec proslavil, hrál ligový basketbal a uměl to úžasně s malou. Myslím, že se ti dva ideálně doplňovali.“

„Věděli o sobě?“ zeptala se kamarádka.

„Samozřejmě že ne,“ vyprskla smíchy paní Kukačková. „Ta holka, u které jsem bydlela, byla nejen krásná, ale taky chytrá jako liška.“

„Z toho jde hlava kolem,“ zakousla se posluchačka do lůžka svého nehtíku.

Nedělala takové věci často. Měla rozdýchané čakry a byla praktikující buddhistka. I v ortodoxii se ovšem najde sem tam trhlínka.

„Samozřejmě že i hipík zanášel jinde a mladý architekt taky,“ doplnila tajemně paní Kukačková.

„Jak to víš, tys je špehovala?“ udiveně potřásla svou kučera-vou hlavou kamarádka.

„Jo, tady,“ přehodila si významně nohu přes nohu tak, že odh-lila stehna.

Jenže domácí nepolíbená životem nepochopila.

„Byla jsem to přece já, kdo je měla mezi stehny, ty trdlo,“ za-šeptala. „Ale naplnilo mě to smutkem. Když jsem to viděla u té holky, kterou jsem obdivovala, a každý její dech bych nechala pozlatit, vypadalo to lákavě a jednoduše. Bylo to jako konkurs, víš? Přiznej se, že sníš o dvou mužích taky. Stejně jako víš od sta-rýho Plzáka, že muži chtějí v posteli dvě milenky.“

„No, to jistě sním, ale nechávám to jako představu, nemusí si člověk hned všechno splnit,“ souhlasila šokovaná Ája. „Vi-díš, tebe ta splněná představa naplnila smutkem a pak ještě něčím, co dneska spí támhle za těma dveřma a dělá ti velký starosti.“

„Houbeles. Ani jeden z nich to nebyl. Ale o to teď nejde,“ zavr-těla rázně hlavou. „Jde o to, že nevím, který z těch dvou byl ide-ální pro mou kolejní bytnou, snad oba, snad ani ona nevěděla, ale pro mě ani jeden. Můj ideální muž trčel v zeleném mundúru u Srebrenice a žádný z těch dvou postelovým testem jako ten můj neprošel. Možná jsem si opravdu ten sen neměla plnit. Ale stalo se, je ne regrette rien, jak zpívá Piafka, a já za to zaplatila. Holka mě vyhodila a skončila jsem na ulici.“

„Nechci být protivná,“ zadumala se Ája. „Ale pořád ještě ne-chápu souvislost s pozadím Kukačky.“

„Po patnácti letech, kdy jsme v posteli jako manželé i mimo ni vyzkoušeli všechno, projeli jsme celou Kámasútru a připojili mnohé, co tam nestojí, mimochodem, vím, že nečeš, ale přečti si ji,“ zamrkala paní Kukačková, jako by jí cosi spadlo do oka a zvlhly jí oči, „jsme si povídali o vysněný představě obou pohlaví.“

„Už teď se chvěju, co se dozvím,“ hlesla kamarádka.

„Kukačka je velkorysý, a protože by mi tehdy ještě snesl modré z nebe a naše manželství se opravdu stávalo celoživotním vězením, domluvili jsme se na tom, že se budeme milovat ve trojici, spravedlivě pro každého z nás v tom poměru, o kterém každý sní.“

„Promiň,“ hodila do sebe na ex dvojku vína. „Měly jsme si raději prodýchávat čakry.“

„Nebud' prudérní,“ vybídla upřímná paní Kukačková ve svém světabolu mladší kamarádku a domácí. Svým způsobem se historie opakovala, zase někomu poskytovala tvrdou lekci.

„Nesehnali jsme žádnou slečnu na inzerát, můj manžel opravdu sbalil hezkou recepční od nich z podniku, nebudu zabíhat do podrobností, ale nakonec došlo k tomu, kam jsme mířili, sex jako zralé víno, ředěné burčákem,“ vykládala ovíněná Alžběta Kukačková.

„Do háje, a on pak dal přednost mladici, vid', hajzl jeden?!“ zamračila se Ája a na čele se jí udělaly ošklivé vrásky.

„Vůbec ne, nešil, nějaké nepříjemnosti to přineslo, připouštím, ale vůbec ne jak ty myslíš,“ popřela vinu pana Kukačky jeho paní, která mu ještě nedávno u soudu vyčetla první poslední. „Jenže pak jsem přišla na řadu já. U nás v nemocnici jsem svedla doktora z Afriky. Neuměl moc česky. V tomhle ohledu byl prakticky němý. A to mě vzrušovalo. Žádné dvoření, řečičky, žádné troušení klepů po nemocnici. Jen nádherné tělo, svaly a ten penis! Pozvala jsem ho k nám domů, představila mu manžela, dali jsme si báječnou večeři, víno, domluvili jsme se prakticky ihned. Mnoho slov nepadlo. Jenže jaký hrozný šok! To krásný ebenový tělo a ten černý pyj se mě ani nedotkly. Můj manžel ho zajímal

mnohem víc. Jako bych byla nakažená, zůstala jsem sama a jen zírala, jako ti vojáci tehdy ve společné ložnici!“

„Fujtajbl. Hnus!“ zařvala kamarádka Jedno ucho.

„A nejhнусnějši je, že se to tomu mému líbilo,“ uzavřela paní Kukačková. „Mezi nás se vkradl ebenový stín. Nic už nebylo jako dřív. Byla jsem stará, osamělá, žena s téměř dospělou rozmazlenou cécorkou, tuk se mi vršil na břichu, hýždích a zadku, začaly gynekologické problémy a můj manžel odjel na pozvání N'beho M'ganga do Afriky.

Celý měsíc jsem nemohla spát, jíst, pracovat, ustavičně jsem brečela do polštáře. A pak mi přišla zpráva, že si ještě o měsíc pobyt prodlouží. Prý se nikdy v životě necítil tak šťastný. Můj černý kolega se dávno do nemocnice vrátil, ale Kukačka nikde. Výhoda propasti komunikace, která mezi námi vězela, se ukázala jako nevýhoda. Vůbec nic mi neřekl. Neztratil se mnou jediné slovo. Ani když byl Kukačka u Srebrenice, nebyl mi tak vzdálený. A pak se vrátil a choval se jako černý doktor. Mlčel jako hrob. Přitom vypadal o deset let mladší a neustále byl duchem někde, kam jsem za ním nemohla. Tak jsem podala žádost o rozvod. Myslela jsem, že bude prosit, plazit se po kolenou, plakat, ale on od první chvíle mluvil jen o tom, že chce Janičku do své péče. Prý je ještě čas vychovat z ní lidskou bytost, ne střeoevropský pupek světa. Pochopil, že je pravý čas naši dceru převychovat a zachránit.“

Koučka a praktikující budhistka mlčela. Co taky mohla říct? Jak banální a zároveň velkolepá je žárlivost.

Hodiny na stěně tikaly, potichu dopíjely víno, oběma se klížila víčka. Pak se však Alena přece jen vzmužila a rozhodla se říct, co ji tížilo na srdci.

„Prosím tě, nezlob se, Bětko, ne abys v tom viděla něco špatného,“ ospravedlňovala se o překot, „nedala bys mi kontakt na toho černocho?“

„Chrrrrrr, chrrrrrrrrr,“ ozývalo se z křesla.

Nedala. Opilá paní Kukačková usnula.

Kapitola 4.

NEZVRATNÉ DŮKAZY

Ráno u snídaně s matkou vyrušil Kukačku vyzvánějící mobil.

„Volá můj rozvodový právník,“ prozradil matce, která nalévala kávu z konvice do cibulových šálků.

Advokát Příbyl oznámil stručně a jasně, že se obě strany sejdou u sběru genetického materiálu v ordinaci lékaře.

„Rozumím dobře, pane doktore, že mi udělají výtěr slin a vezmu vzorek DNA?“ zakuckal se rohlíkem s máslem a marmeládou zaskočený muž. „Už je to tady?“

„Ano, totéž u vaší paní a dcery,“ oznámil advokát na druhém konci. „Nadiktuji vám adresu...“

Tělnatá matka zbrunátněla, viděla, jak Ludvík zbledl a ruce se mu klepou jak důchodci. Chtějí ublížit synovi, čisté duši, to nedopustí.

Chňapla po přístroji, vytrhla ho synovi z chvějící se ruky a začala na advokáta, až mu zalehlo ucho.

„Hnus! Odporný svinstvo! Já vám teda řeknu, že jestli ty testy nedopadnou dobře, tak nebudete řešit rozvod, ale vraždu, protože já svoji snachu vlastnoručně zaškrťm, vezmu nůžky na drůbež a rozporcuju ji na takovýhle drobení do polívky, slepici jednu!“

„Haló, s kým mluvím? Promiňte, můžete mi dát pana Kukačku?“ chtěl se vrátit ohlušený advokát k věčnému jednání a svému mandantovi.

„Promiňte, omluvte moji matku,“ vybojoval si Ludvík zpátky svůj mobil. „Přijela na návštěvu a dorazí se mnou taky.“

„Aha, no, dobře, musí to ale být?“ nevrle opáčil doktor Příbyl. „Víte, pane Kukačko, vy máte na ženy očividně smůlu. Už teď bych mohl na vaši paní matku uplatnit paragraf o vyhrožování.“

„Ona to tak nemyslela...“

„Myslela!“ vytrhla amazonka opět svému synovi z pracek mobil.

„Mami, je to zbytečný, tím nic nedocílíš,“ napřáhoval ruku syn a vemlouvavě prosil. „Je to můj advokát, ne její. Proč mi ho děsíš? Pojď, mami, buď hodná, dej mi ten mobil. On mi teď řekne, kam mám jet odevzdat své sliny, pak se v klidu nasnídáme a nebudeme se zlobit, ano? Klidně ti můžu vyprávět třeba o Africe. Tak honem, podej mi ho, přijdeme na jiný myšlenky.“

„Kurva jedna,“ ulevila si plačtivě mohutná žena, ale mobil vrátila.

„Tak už jsem tady, pane doktore, diktujte,“ zahlásil pan Kukačka a na papírový ubrousek si propiskou poznamenal adresu.

„Vezmeme si taxíka, mami,“ uvědomil matku, když zavěsil.

„Jak to? Ty nemáš auto, Ludvíku?“ podivila se matka. „Ten velký landrover?“

„Ale jo, pořád ještě stojí v garáži, myslím, že ho Alžběta nebude chtít, víš, ona má sice řidičák, ale hrůzu z řízení, nepřekonatelnou fóbii,“ vysvětloval Ludvík.

„O ni teď nejde,“ rázně ho utnula matka. „Co se stalo? Mluv!“

„Víš, mami,“ pomalu šel Ludvík s pravdou ven. „Před půl rokem jsem měl nehodu. Na křižovatce jsem jel na červenou a srazil se s fábií. Zranil jsem chlapa. Vytáhl jsem ho z auta, ošetřil, zavolal záchranku, tři měsíce marodil ve špitále. Taky jsem nabídl mimosoudní vyrovnání. Ale soud mě stejně odsoudil ke ztrátě řidičáku a zákazu řízení.“

„Tys pil?“ zpražila matka Ludvíka.

„Ne, mami, vůbec ne, jak tě to mohlo napadnout?“ ohradil se syn.

„No, proto,“ uklidnila se stará paní Kukačková.

„Hulil jsem,“ schlíple přiznal pan Kukačka.

„Cože?!“

„No, měl jsem jointa marihuany,“ doznal své šokované matince. „Nic víc.“

„A víš co? Já si ten výtěr slin nechám v tý ordinaci udělat taky, protože ty teda nemůžeš být můj syn!“ zpražila ho mohutná žena s blesky v očích. „To tedy ani náhodou, to vůbec není možný. Takovýho moulu porodit!“

Sestřička v bílém vytřela postupně panu Kukačkovi, paní Kukačkové i Janičce tyčinkou, která vypadala jako na čištění uší, ústní dutinu. Vzorky vložila do zkumavek a popsala jmény a pan doktor Sovák i oba advokáti si potřásli svorně rukama.

„Teď vzorky DNA pošleme do laboratoře a výsledky máme za týden,“ ujistil advokáty pan doktor. „Zde jsou složenky na zaplacení poplatku.“

Stará paní Kukačková mlčela. Kupodivu se chovala slušně. Úcta k bílým plášťům jí nedovolila útočit na snachu. Navíc ji pohled na vnučku, která neví, čím je, rozněžnil. Tolik by ji chtěla vzít na svá mohutná prsa a laskat. Ale nehodilo se před tolika svědky projevovat své city. Cítila tak silnou tíhu na prsou a špatně se jí dýchalo, až se musela posadit na bílou stoličku.

„Babi, já ti zavolám,“ zašeptala Janička a vytrčila prsty k uchu, eskortovaná a posunovaná matkou a jejím slizkým advokátem z ordinace.

„Ta vyrostla,“ hleděla za ní stará paní. „Jestlipak už má kluka?“

„Co teď, pane doktore?“ zeptal se advokáta Kukačka.

„Za týden budeme vědět a vše se rozhodne, hlavu vzhůru,“ vyzval ho doktor Příbyl a rozloučil se s mandantem i jeho matkou. „Rád jsem vás poznal, paní Kukačková.“

„Promiňte, že nevstanu,“ omlouvala se tělnatá, zadýchaná dáma. „Bylo toho na mě až až.“

„V pořádku,“ podal jí advokát ruku a šťastný, že stará paní nedorazila s nůžkami na drůbež, vytančil křepce z ordinace.

„Paní Kukačková, paní Kukačková, je vám dobře? Nemám vám natočit EKG?“ přispěchal ke staré paní doktor Sovák.

A najednou se chytlá paní za srdce, začala lapat po dechu, oči obrátila v sloup a rozběhl se zběsilý boj s časem.

„Infarkt, sestro, honem, defibrilátor,“ dával doktor Sovák příkazy.

Sestra s panem doktorem položili paní Kukačkovou na lehátko s pokrčenýma nohama, vyděšený syn ji držel za zpocenou dlaň a bílí andělé obnovili činnost matčina srdce i její přerývaný dech.

„Volejte na kardiologii, máme tu akutní případ!“ instruoval sestřičku doktor.

Jako v mlze pak Ludvík viděl, jak se zprudka rozletěly dveře ordinace, zdravotníci naložili na pojízdná nosítka jeho matku, snažil se jim pomáhat, ale spíš se pletl a motal, a najednou se ocitl dole na chodníku před dveřmi sanitky, které se mu zabouchly před nosem. Ještě mu kdosi, možná to byl doktor Sovák, možná někdo úplně jiný, vrazil do ruky adresu kardiologie.

Snad bylo štěstí, že se nacházeli v městském komplexu nemocnic, vždyť kdyby nebyli v ordinaci doktora Sováka kvůli odběru DNA, kdoví, jak by to s matkou dopadlo. Jeho kvalifikovaná rychlá pomoc a fakt, že se paní Kukačková dostala brzy na sál, jí určitě zachránily život.

Takto si to později bude vykládat a obhajovat i potupnou proceduru, která mu měla definitivně sebrat dceru a ve čtyřiceti sedmi letech z něj udělat Robinsona bez Pátka. Nebýt této drsné životní zkoušky, přišel by ve stejném čase o dceru i o matku. A takové strašné vakuum, zrozené z nezvratného rozhodnutí jeho ženy ho opustit, by nesnesl, i když mu matka pila často krev a iritovala ho jak samozvaná soudkyně z lidu.

Ted seděl v čekárně za dveřmi uzavřeného oddělení kardiologie a čekal plný obav na výsledek operace.